

13 ½ in Antwerpen-Centraal: een gouden voorstelling van MartHa!tentatief en De Tijd. FOTO FREDERIK BEYENS

Met de roltrap naar de hemel

Veel kans dat wie 13 ½ zag in Antwerpen-Centraal, minder achteloos de krantenpagina met overlijdensberichten omslaat. De voorstelling plakt een gezicht op de mensen die dagelijks in Antwerpen komen te gaan.

• Statistisch gezien zijn er in Antwerpen om de 24 uur 13,5 overlijdens. Wie zijn al die doden? De Antwerpse theatergezelschappen MartHa!tentatief en De Tijd laten je met enkelen onder hen kennismaken in de nieuwe toegangshal van Antwerpen-Centraal bij het Kievitsplein.

Her en der staan kleine podia,

veertien in totaal. De toeschouwers onderscheiden zich slechts van de gewone treinreiziger door de koptelefoon die ze dragen. Ook de acteurs, bijna allemaal vrijwilligers, springen enkel uit de band omdat ze aangevoerd worden door een peloton van witte engelen. Aan de mensen die tijdens de voorstelling het station bevolken, valt niets ongewoons op te merken, behalve dat dertien onder hen er straks niet meer zullen zijn.

Zodra de acteurs op de genummerde podia hebben postgevat, wordt door de koptelefoons hun nakende levenseinde ingeleid. Zo is er de demente 91-jarige Alice, die zachtjes inslaapt in een rusthuis, de 28-jarige Ravi, een Indische Tamil

die van het dak tuimelt tijdens het plaatsen van een schotelantenne, of de 69-jarige ex-arbejder Guy, die zich letterlijk dooddrinkt. De gedroegde allochtoon, de getormenteerde kunstenaar of de hippe barrista: het prototype van de moderne stelling zit in de voorstelling vervat, maar wordt ook meteen doorprikt. Want de vrome joodse deinst niet terug voor een leugen, en achter het masker van de perfecte huisvrouw schuilt een groot verdriet.

Hun verhalen worden geschetst tegen de achtergrond van het Antwerpen van de jongste decennia, waar "in 1988 een partij opkwam die de vreemdeling weg wil gommen" en kansarmen rondhangen "op een

driehoekig plein".

Als het veertiende slachtoffer, een jong Oost-Europees meisje, nipt van de verdrinkingsdood gered wordt en haar collega's met de roltrap ten hemel stijgen, val je als toeschouwer ten prooi aan melancholie. Wanneer rijdt de trein met ons het station uit? MartHa!tentatief en De Tijd weten goud te maken van de wisselwerking tussen een uitgepuurde tekst en een uitgekende regie en maken met 13 ½ een voorstelling over hoezeer we allen lijken te verschillen maar toch hetzelfde zijn. Een krop in de keel, tranen in de ogen en luid gelachen. Als dat niet ontroering heet. **ID**

13 ½, tot 3/8, stationshal Kievitplein, Antwerpen (wachtlijst). www.zva.be